תלמוד לומר יחוקה 20חוקה לגזירה שוה אי

מהתם הוה אמינא הני מילי עבודה דזר חייב

עליה מיתה אבל עבודה דאין זר חייב עליה

מיתה אימא לא קמ"ל אשכחן מחוסר בגדים

שתויי יין מנלן אתיא חוקה חוקה ממחוםר

בגדים והא תנא ולהבדיל או בין וגו' קא נסיב

לה מקמי דליקום יו גזירה שוה והא תנא

מחוםר בגדים הוא דקא יליף משתויי יין ה"ק

מנין שלא (6) נחלקו בין מחוסר בגדים

לשתויי יין ושלא רחוץ ידים ורגלים תלמוד

לומר חוקה חוקה לגזירה שוה אלא להבדיל

למה לי לכדרב ידרב לא מוקים אמורא עליה

מיומא מבא לחבריה משום שכרות אכתי

מהכא נפקא מהתם נפקא יונתנו בני אהרן

הכהן בּ בכיהונו אלימר על כהן גדול שלבש

בגדי כהן הדיום ועבד עבודתו פסולה אי

מהתם הוה אמינא מ"מ עבודה דמעכבא

כפרה אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא

ואכתי מהכא נפקא מהתם נפקא 5 וערכו בני

אהרן הכהנים את הנתחים וגו' הכהנים∘

בכיהוגן מכאן לכהן הדיום שלבש בגדי כהן

גדול ועבד עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינא הני מילי חיסור אבל ייתור לא קמ"ל:

יתנו רבנן היו מרושלין מסולקין משוחקים

ועבד עבודתו כשירה ילבשיו שני מכנסים שני

אבנטים חסר אחת יתר אחת או שהיתה לו

רטיה על מכת הו בשרו תחת בגדו סאו שהיו

י א נויי פי מסכטת כ המקדש הלכה ד: יח ב ג מיי׳ שם הלכה ה:

תורה אור השלם

יִין רְשַׁכְּר אַל תַּשְׁתְּ אַתָּה וּבְנֵיףְ אָתֶּרְ בְּבֹאֲכָם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תָמֶתוּ חֻקְּת עוֹלְם מוֹעֵד וְלֹא תָמֶתוּ חֻקְּת עוֹלְם

ויקרא י, ט 2. וְחָגַרְתָּ אֹתָם אַבְנֵט אַהְרֹן יָבְנִיו וחבשה ר--

ימלאל גד אלים להם מילבת ולגיו וטבאל לטם לאלת מילאל גד אלים אלים זהלאל גד אלים אלים

שמות כט, ט

 ל) פילה ד. כרימות יג: [מס' סופרים פ' יח הל"ד], ב' ח"כ ויקרא נדבה פ"ה ה"ט, ג' יומא כז. וע"ש, ד) חוס' דמנחות פ"ל ה"ו, ירוש' יומא פ"ג ה"ו, ס פסחים סה: [לקמן לה.], ו) ויקרא י ט, ו) יומא נג., ד) למן לה. פסחים סה יומא כא כג, ע) [עיין תום' מנחות כא כג, ע) [עיין מוק? מנחות ינו. ד"ס חורס וחנו חולון פד. ד"ס ממרן, י) סנהדרין פג, יכ) ועיין תר' יבמות נה ד"ה אתיא, לעיל יו ד"ה אין, מ) יומא פ"א ה"א, מגילה פ"א ה"י, הוריות פ"ג ה"ב:

הגהות הב"ח

(מ) גמ' מנין שלא נחלוק בין מחוסר: (צ) רש"י ד"ה חוקה וכו' להם חק עולם: (ג) ד"ה אבל עצודה וכו' והיתה להם ספכ עבודה וכרי והימה נהס כהונה לחוקת עולס: (ד) ד"ה הני מילי וכרי דאידכר וכר שתריי יין ממחוסר צגדיס: (ס) ד"ה אלא ולהבדיל בין הקודש ובין החול למה: (ו) ד"ה לא וכו' בפירקיה:

שינויי נוסחאות או ל"ל מולהבדיל מח"ח. וכל"ל

ברש"י: ב] דתיקום ליה כנ"ל (ש"ח). וברש"י הני מילי מקמי דתיקו ליה ג"ש: ג] הכהן הכהן בכיהונו (*שמכ״י): ד] נכי״ל בכיהונו (ישמכי"): דן בכי"כ נוסף שתי כתנות. וכ"ח בסוספמה דמנסות: הן מינת מכת נמחק (ש"ח). ובמוספמה שם הגירסה על גבי: ון ואינן (כ"ים: ז] ל"ל דכל (רא"ם): ח] רחוץ (כי״י): מן שתויי יין ממחוסר בגדים כל"ל (*ש"מ וגליון, וכ״ה בב״ח): י] ל״ל כי נקטיה (רא״ט): יא] ל״ל נחלק (ש״מ): יב] ל״ל עבודה (*כי״ב (ג'): יג] איצטריך האי הכהן (ג"ם"מ): יד] ל"ל לההיא ("ש"מ): יד] ל"ל ("ש"מ). ידן כ"ל לההיא ("ש"מ). מון ל"ל מעכבת (יעב"ץ): מזן ל"ל אי: יזן ולא תיבעי האי, דההוא דהכא כו' כל"ל (צ"ק). ס"ל ולא תיבעי ההוא קרא דוהיתה להם כהונה דהכא כו' (גליון): יח] אבני אהרן (כי״י): ימ] לכאורה נ״ל כשרה. אבל ישן כנסורה כ"ל כשרה. קבל בכתה"י וד"י כלפנינו: ב] אחד מן הבגדים (בי"י). וכן כגמ' כ"ל ל) חיסר אחד יתר אחד: ל"ל לי היסר אחד יהר אחד:
באן ליל דאין (שיח): בכן מכלן
עד סס"ד סיל הנה"ה) (שניח):
בגן דהא אפיי למ"ד (ציק):
ברן מינה אין בגדיהם עליהם
אין כהונתם עליהם אצטרין
ברי לליל (ציק: חים):
בתאיקרי זר, מיהה לא כתיב
בתאיקרי זר, מיהה לא כתיב בהן שבעינן נכלי מיתה מדאיקרי זר, מיהו לא כתיב ולעולם כו' כל"ל (צ"ק ועש"ב). וג'י ח"ל שמעינן במיתה מדאיקרי זר מ"מ מכנסים לא מה איקור זה מרים מכנסים לא כתיב כרי. ועש"ל: כו] 5"ל מתמנה (ש"מ) רבין ובירושלמי בפ"ק דיומא דריש לה מקרא ומסתברא כר' (עפ"י תוסי יומא יב ע"ב, ש"מ, וצ"ק): כח] בירושלמי ובתוספתא (ע"פ תוס' שם וש"מ): במן ל"ל ואיל וחיבת ושטיר במן כ"ל ראיד. ותיכת ושעיר נמחק (רש"ש): לן ל"ל שקרבין (גליון ובתוס' שם): לאן שהוסע (ש"מ ובתוס' שם): לב] מן הכהונה גדולה. כן נוסף כגליון מהתום׳ שם:

ליקומים

, ת"ל חוקה. כל מקום שנאמר חוקה אינו אלא לעכב והכי איתא במנחות (י"ט א). ואי קשיא לך הא דאמרינן בשחיטת קשיא לך הדאמרינן בשחיטת קדשים שלא רחוץ ידים ורגלים . מנלן יליף חוקה חוקה ממחוסר בגדים. והתם עיכובא הוא אלמא בנדים, והחם עיכובא הוא אלמא כל חוקה אינו לעכב. והיה ר"ת ז"ל אומר דכל היכא דאמרינן חוקה לעכב, מג"ש דמחוסר בגדים נפקא לן כי החם. ולא דאיק, חדא מדאיתמר החם (ביכמות) אמר ב כל מקום שנאמר תורה וחוקה אינן אלא לעכב וקס"ד תורה וחוקה תרוויהו ואסיקנא אפי׳ תורה בלא חוקה וחוקה בלא תורה, ואי מג"ש היכי קס"ד למימר הכי, אלא ודאי מגופיה משמע, וכי אסיקנא אפי׳ חוקה בלא תורה הכי נמי הוא. ועוד דאי מג"ש היכי דרשינן ק"ו, וכי אתי ק"ו ומבטל ג"ש. ושמעתי שכך פירושה של אותה שמועה שבובחים מנין שמחלל עבודה נימא דכשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה דחוקה עיכובא להכי מהניא לן, ופריק גמר ממחוסר בגדים והתם כתיב בזמן שבגדיהם

חוקה חוקה. בשתויי יין וכתיבן חוקת עולם (ובמחוסר) בגדים כתיב כהונה לחוקת עולם וברחילת יד ורגל כתיב והיתה להם (כ) לחוקת עולם: אי מהפס. משתויי יין הוה אמינא ה"מ דמחלי עבודה ןבמחוסר בגדים] בעבודה שהזר חייב עליה מיתה כדכתיב בההוא קרא " בבואכם

אל אהל מועד ולא תמותו בעבודה שיש בה חיוב מיתה לפסולים הכתוב מדבר ואינה וז אלא ארבע עבודות זריקה והקטרה וניסוך המים והיין כדילפינן בפ"ב בסדר יומא (דף כד.) ההרב יומת עבודת מתנה ולא עבודת סילוק ועבדתם עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה כגון קבלה והולכה וקמילה וכל זו חיוב מיתות בפסולי עבודה מזרות גמרינן כדתנן בפ' בתרא (לקמן קיב:) הקומן בהם לא משום זרות ולא משום טומאה ולא משום מחוסר בגדים ולא משום שלא רחץ ח ידים ורגלים אלמא מזר גמרינן: חבל עבודה שחין זר חייב עליה מיתה אימא לא. מחלי לה מחוסר בגדים להכי כתב והיתה להם (ג) לכהונת עולם לשוינהו זרים כשאין בגדיהם עליהם ובזר אשכחן מיתה לעבודה שחין בה מיתה: השכחן מחוסר בגדים. בכל העבודות: שתויי יין מכלן. דפסלי עבודה שחין הזר חייב עליה מיתה: והא מנא מלהבדיל קנסיב לה. לשתויי יין ולח גמר מגזירה שוה ואכן ניקו וניפלוג מקמי דתיקו ליה גזירה שוה. לא הוה ליה למילף שתויי יין אלא מלהבדיל ובמסקנא (ד) אידכר ליה גזירה שוה

ולא תיבעי יו ההוא דהכא לאו בגדים כתיבי ואי לאו דכתב והיתה

להם כהונה [אצל וחגרת אותם אבנט] דשמעינן כהונה תלויה בבגדים

אחר הפרין את את את לכל עבלים לים חוברו הוקור כובא היות ביהות אך, בים קצמו משוחם בנה כי חומם בים בים הום עליהם עליהם כחונתם עליהם אין בנידים עליהם אין כהונתם עליהם והוו להו זרים ומחללין עבודר. זה תירץ רבינו נ"יר. ויש לפרש דהתם כתיכו ירחצו מים ולא ימותו מצוח על הכחנים לקרש אבל עבודה אינה פסולה בכך שלא תלה הכתוב עבודה בקידוש כלל, כמו שתלה הכשוה דפרה בשחיטה ולפיכך חוקה שכתוב בה אינה אלא לעכב, אבל התם ליכא למימר הכי. זה נ"ל (מנכ"ן חוקו שכתוב בה אינה אלא לעכב, אבל התם ליכא למימר הכי. זה נ"ל (מנכ"ן חוקו שכתוב בה אינה אלא לעכב, אבל התם ליכא למימר הכי. זה נ"ל (מנכ"ן חוקו שכתוב

מועבדתם עבודת מתנה וגו' והזר והבולל והיולק והמקבל דמים וכו' ואין חילול ולא חלק בין עבודה שיש בה עלה למילף מקרא אחרינא: הני מילי ותנא (ליה) שבקיה לאורחיה קמייתא

ונקט גזירה שוה למילף משתויי יון מחוסר בגדים: והא סנא. נקטיה יו לגזירה שוה מחוסר בגדים הוא דיליף בה משתויי יין ולא שבקיה לאורחיה: והכי קאמר מנין שלא נחלקו או כו'. לעולם לא למילף מחוסר בגדים משתויי יין אתא אלא למילף שתויי יין ממחוסר בגדים והכי קאמר למדנו לעבודות של מיתה שמתחללות בשיכרות מנין שלא נחלוק בין מחוסר בגדים לשתויי יין דכי היכי דמחוסר בגדים כל עבודותיו פסולות אף שתויי יין ושלא רחץ כן תלמוד לומר חוקה חוקה: אלא (ה) בין החול למה לי. הואיל ולא ילפינן מינה חילול לעבודה בו: לא מוקים אמורא עליה. למידרש (ו) בפירקין: מיומא טבא לחבריה. משעה שאכל ושתה ועשה יום טוב עד למחר דהכי משמע הרא יין ושכר אל משת בבואכם וגו' וכן בשעה שאתה בא להבדיל ולהורות בין דבר קדושה לדבר חול אל תהי שכרות: מהכא נפקא. מחוסר בגדים: מהחם נפקא. אכתי קרא אחרינא כתיב ולמאי אילטריך יו הכהן הכא גבי ונחנו בני אהרן הכהן אש לאשמועינן מחוסר בגדים: בכיהונו. בשעה שהוא מלובש בגדיו נקרא אהרן הכהן ולא כשהוא לבוש בגדי הדיוט: אי מהפס. מוהיתה להם כהונה הוי מוקמינא ליה ההיא דו בעבודה המעכבת כפרה אבל נתינת אש של הדיוט דמצוה בעלמא היא שהרי יש שם אש שירדה מן השמים " אימא לא תיבעי בגדים קח משמע לן ונתנו בני אהרן הכהן אש להכי כתב הכח חסרון בגדים למילף [דאף בעבודה שאינה מחוסר בו כפרה] דאי בי עבד אהרן בבגדי הדיוט לאו שפיר עבד. והא ליכא למיפרך לימא האי

דלעיל קאי מיתה אכולהו בגדים: הג"ה בהן גדול שלבש בגדי כהן הדיום ועבד עבודתו פסולה. ואם מאמר הא דאמר רבי יוסי

יושב אע"ג דקרוי זר אינו במיתה אבל שאר פסולין כגון ערל ואונן לא

:אינטריך קרא למעוטינהו ממיתה כיון דלא איקרו זרים. ברו"ך:

חוזרני בבן לומר דקושית ה"ר יעקב קיימת דהא בגן למ"ד נמי דבעי"

שלשה כתובין הבאין כאחד ליכא מיותר כי אם השנים ואחד הוי לגופיה

וא"כ תרי קראי במחוסר בגדים למה ובתרוייהו כתיב חקה ומיהו

וחגרת דדרשינן מינה בין חוקת עולם אלטריך משום חילול דאע"ג דממילא

שמעינן בהן מדאיקרי [זר מ"מ] זר במכנסים לא כתיב ולעולם בפרשה

תלמוד לומר חוקה חוקה לגזירה שוה. מכאן אומר ר״מ דהא

דאמרינן במנחות (דף יט.) כל מקום שנאמר תורה וחוקה

אינו אלא לעכב לאו חד טעמא נינהו דחוקה מגזירה שוה ותורה

ממשמעות ש': אתיא חוקה חוקה ממחוםר בגדים. גפ' הנשרפין

(סנהדרין דף פד.) אמרינן דאונן

באוהרה דכתיב ומן המקדש לא יצא

ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל ולא

ילפי׳ שיהא במיתה [בג"ש] חילול חילול

מתרומה משום דחילול בגופיה לא

כתיב מכללא [דכ"ג] הוא דקאתי הוי

דבר הבא מן הכלל וכל דבר הבא מו

הכלל אין דנין אותו בגזירה שוה וקשה

על היפה דלא ילפינן דלהוי במיתה

בגזירה שוה דחטא חטא תירן ה"ר

יעקב מאורלינ"ש משום דהוי דבר הבא

מן הכלל [ולריך לחלק אמאי הוי דבר שבכלל] טפי מהני ⁶ ותימה לי

דבפ' הנשרפין (שם פג:) בעי שתויי

יין ושלא רחוץ ידים ורגלים במיתה

מנא לן וקאמר דבגופייהו כתיב בהו

מיתה בהדיא והשתא למה לי למיכתב

מיתה תיפוק ליה מגזרה שוה דחוקה

חוקה ממחוסר בגדים כדילפינן חילול

בהו מהתם מיהו לקמן בפירקין (דף

כד.) אמרינן דהוו שלשה כתובין הבאין

כאחד ואין מלמדין מחוסר בגדים

ושתויי יין ושלא רחוץ ידים והשתא אתי

שפיר גם קושיית ה״ר יעקב 0 דהשתח

בשלשתן כתיב מיתה מיותר למימר

בהני (זרים) דווקא דמקריין זרים

בגזירה שוה דחוקה איכא מיתה אבל

(יומה דף יב:) שני חינו רחוי לה לכהן גדול ולה לכהן הדיוט כהן גדול משום איבה כהן הדיוט משום מעלין בקודש ולא מורידין מדקאמר משום איבה משמע דמן הדין כהן גדול הוא וא״כ כהן הדיוט חיפוק ליה משום מחוסר בגדים ואין לפרש דלאחר מיתת הראשון קאמר דלא הוי כהן גדול משום איבה דהא מודה ר' יוסי (שם יג.) דאם מת ראשון שני חוזר לעבודתו ויש לומר דכהן גדול נחמנה ביו לעבודתו בפה ומסתלק בפה (ובפ' בו קמא דיומא (דף יב) דריש ליה מקרא מי ובירושלמי) ומסתברא שהדבר תלוי במלך ואחיו הכהני׳ כמו שמלינו בפ׳ הבא על יבמתו (יבמות סא.) ביהושע בן גמלא דאוקמיה ינאי מלכא ואמרינן בירושלמי בחו ובפ"ק דיומא (דף יב:) ובתוספתא (דיומא פ״א ה״ד) ביוסף בן אלם מלפורי שאירע פסול בכה"ג ושימש חחתיו וכשילא אמר למלך אדוני המלך פר ושעיר בש שקרבו לו היום משל מי ומשלי או משל כה"ג א"ל המלך לא דייך ששימשת

שעה א' לפני מי שאמר והיה העולם] כו' וידע שהוסר לאו מן הכהונה לבו:

 וְרַחֲצוֹ יְדֵיהֶם וְרֹגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֶתוֹ וְהָיְתָה לָהֶם חָק עוֹלְם לוֹ וּלְוַרְעוֹ לְדֹרֹתָם: מהך דשמעתין דהא אין כאו בגדיהם עליהם אין כהונתן עליהן אינו כתיב 4. ונַתנוּ בָּנֵי אָהַרֹן הַכּּהַן אָשׁ בפירוש וילפינן חוקה חוקה ממחוסרי על הַמִּוְבֵּחַ וְעָרְכוּ עַצִּים עַל בגדים וכן בכל הנך דכתיב ולא יחללו דדייהינן הא עבדו חיללו וילפינן י) מיתה חילול חילול מתרומה ובתורם מן הרעה

הָאָש: הקרא א, ז 5. הערכו בְּנֵי אָהֲרֹן הַבּהְנִים אַת הַנְּתָחִים אֶת הָראשׁ וְאֶת הַפָּדֶר עַל הָעַצִים אֲשֶׁר עַל הָאָשׁ אֲשֶׁר עַל הַמִּוְבָּהַ: ויקרא א. ח

מוסף רש"י

. דרב לא מוקי אמורא עלויה. לא היה מעמיד מתורגמו לפניו לדרוש דרשה לרבים מיומא ים סוכי משום שכרות. דרכ אורויי היה מורי בדרסה שלו כדאמרינן בכרימות, ושכור אסור להורות דכתיב יין ושכר אל משת וכתיב להורות את בני ישראל (ביצה וכתיב להורות את בני ישראל (ביצה ו.) הכהנים בכיהונם. כלומר בבגדי הדיוט הזקוקין להם בנגרי לאיום הוקוקן להט עירובין קג:) מרושלים מסולקים. ביומל כג ע"ב פירש"י, מדו כמול (מדך פירש"י, מדו כמים למדק קומתו, לא נגררת ולא מסולהת. והכי בזבחים: לתתריק בוכחים. בשחוקים. כשרין לכל עבודה ובלבד שלא יהו מקורעין (יומא בד.):

לעזי רש"י

איפלשטר"א אינפלשטר"א.

שימה מקובצת

אבל עבודה דלא מעכבא כפרו לא. פ"ה כגון נתינת אש דתנוה בעלמא כו'. אבל לא רנה לפרש משום דכל עיקר נחינת אש אינו אלא הויא לצורך הקטרה וינו אלא הויא לצורך הקטרה ובהקטרה) [והקטרה] לא מעכבא, נשום דאיכא הקטרת קומץ דמעכבא מתמיר המנחה. וא"ת מ"מ לישתוק מקרא דבגדיהם עליהם דכיון דחזינן בלא מעכבא כ"ש במעכבא. וי"ל דאי לאו קרא דבגדיהם דדרשינן מיניה דכי אין בגדיהן עליהן הוו להו זרים לא הוי דרשינן הכא מהכהן הכהן בכיהונו לענין בגדים דבלא בגדים הוו שפיר בכיהונו, להכי אילטריך והיתה כו' דבגדיהן עליהם לגלויי בעלמא טר דבניהן עניהם נגלויי בענונה דבכל מקום דכחיב כהן דרשינן בכיהונו כפ״ה. מיהו קשה לעיל בפ״ק (דף יג.) אמאי אינטריך בפ"ק (דף יג.) אמאי אילטריך והקריבו הכהנים גבי קבלה לומר . (בכיהונו) [בכהן ובכלי] שרת, תיפוק (פניחור) [בנהן ולכנד] שרט, מיפוק ליה מאין בגדיהן עליהם כדדרשינן הכא דהוו להו זרים, וי"ל דאי הוי כמיב בני אהרן ולא הכהנים הו"א דלא קפיד קרא אכהנים בכיהונו והא דאמר הכא הוה להו זרים הו"א ה"מ במקום שכחוב כהן דמשמע שהקפיד בכיהון, והילכך אינטריך לומר כהן בכיהונו. וא"מ א"כ מאי פריך הכא הא מהתם נפקא [ולמה] ליה בנתינת אש למכתב הכהנים, לישני כדפיי, וי"ל דשאני הכא דהאי ונתנו בני

מטושטשין ומנו בעוד החלים הוא היא ביני שהרן עד ביני הרק (שנו שפיר בלא הספינים דבעי בכיחום כמו בקבלה דכיון דמתי הספינים בעבודה קמיימא גלי בעבודה שאחרי כן. ומיסו קשה לג"ע למה לי גו"ש דבני אהרן לעיל (שם) לכהן ולכלי שרת פיי בגדי כחונה דכיון דמתי בספינים בעיק בדי כחונה בדאמריון. מיסו להי לו יש בדי כחונה בדאמריון היא שתם כהן כשה להא לעבודן בו"ש משום כהן כשה להא לאפטרין. האם מאמר מאחר האלעבורן גו"ש משום כהן כשה, למה לי קרא דהכא והיית ללכן כחונה) נלהם כחונה למקסן עולם לומר דהוו להו זרים, תיפוק ליה לג"ע משום דאין גו"ש למחלה, ו"יל דמגו"ש לא הוי דמעון היולל עבודה באל בעבוד הבל או היים ומחלה בבדי לא שבבא בשדה לא בייד אימת לא למים בייד אימת לא של הייד במנות להייע בעדה של של בייד אימת לא מיש בעדה של של בייד אימת לא של בייד לאימת לא בייד בל למותר להין שיחא לגוש בגדיו אבל בעדי. אבל בנמית אם לכתחילה, והא דקמני עבודתו פעלה לא הייד בל לא מעבי לא בייד בייד בל למותר לא בייד בייד בל למותר לא הייד בלא מעב בגדי לא בעד האם בצדי לא הוא ולא הלא בין ביודה של בגדי למהל לא משני לא מהמם היו אמינא להחלף כמורה לא חלק בין עבודה שיש בה ביידה לתבודה שאין בה פירוש ו"א, וא"מ ולכמוב האי קרא לדבגדיהם עליהם ש"י ד"א אבל עבודה ביו"ל, וא"מ ולכמוב האי קרא לדבגדיהם עליהם ליידה של בהיום היותה לעבודה שאין בה פירש ו"ל, וא"מ ולכמוב האי קרא לדבגדיהם עליהם ב""ל ה"א אבל עבודה ביו"ל, וא"מ ולכמוב האי קרא לדבגדיהם עליהם ב""ל ה"א אבל עבודה ביו"ל, וא"מ ולכמוב האי קרא לדבגדיהם עליהם ב""ל. ה"ל משפר ע"ב"

אהרן שהיה כהן גדול אם לא היו כל בגדיו עליו דהיינו שמונה בגדים אין כהונתו עליו, דכיון דקרא מיירי באהרן ובניו אית לן למימר הכי (החריף דים): דש"י ד"ה אבל עבורה כרו ולא הר
ולישחוק מלהבריל בין הקודש ובין החול, וייל דלמסקוא ניחא שפיר, ע"כ:

לא הוה ידעינן הכהן בכיהונו מאי היא: **הכהנים.** אבני יח קאי דהוו הדיוטים: ב**כיהונן.** בראוין להן שנחלים כהונתן בהן: אי **מהחם.**

מוהיתה להם כהונה: [חיסור. כגון כה"ג צבגדי כהן הדיוט: אבל ייסור. כגון כהן הדיוט צבגדי כה"ג]: מרושלין. נגררין בקרקע: מסולקין. מן הקרקע מחוך שהם קלרים: משוחקים. ישנים: כשרין יש. ואע"ג דכתיב מדו בד [ויקרא ו] שתהא כמדתו יש מלוה בעלמא היא ולא לעכב: היסר

אחם ב'. מכל הבגדים: ייחר אחם. הוסיף עליהם שום בגד בעולם: רטייה. איפלשטר"א שחולץ בין בשרו לבגד דבעינן ילבש על בשרו: